

Arrest

nr. 277 261 van 12 september 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 juni 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 augustus 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 december 2021 dient de verzoekende partij, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar in België verblijvende Nederlandse vader.

Op 8 juni 2022, met kennisgeving op 14 juni 2022, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.12.2021 werd ingediend door:

Naam: A. (...)

Voorna(a)m(en): O.I. (...)

Nationaliteit: Nigeria

Geboortedatum: (...).1985

Geboorteplaats: Benin City R.R: (...)

Verblijvende te : (...) SINT-NIKLAAS

om de volgende reden geweigerd: De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn vader, A.E.I.E. (...) (RR: (...)) van Nederlandse nationaliteit.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

'Aangezien betrokkene oud er is dan 21 jaar, moet hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs leveren dat hij ten laste is van zijn Nederlandse vader. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Om aan te tonen dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst of origine ten laste is geweest van de referentiepersoon, legde betrokkene de volgende stukken neer:

- loonfiches van B2 Cleaning en GOM Schoonhouden BV op naam van referentiepersoon

- attesten OCMW Sint-Niklaas dd. 29.04.2020 en 06.05.2020 op naam van betrokkene en referentiepersoon waaruit blijkt dat zij geen financiële steun ontvangen. Deze attesten werden reeds voorgelegd bij de vorige aanvraag dd 16.12.2020. Nieuwe, geactualiseerde attesten ontbreken in het dossier.

- ABN AMRO Sepa overboekingen op naam van referentiepersoon naar betrokkene in de periode vanaf 22.11.2019 tot tot 02.06.2020

.- Bewijzen van stortingen van de referentiepersoon aan betrokkene in de periode vanaf 27.08.2021 tot 10.01.2022

- Affidavit of no property/assets en een Sworn Affidavit Benin City dd. 02.07.2019.

Voor wat betrokkene onvermogen betreft werd een "affidavit of no property/assets" en een Sworn affidavit dd.02.07.2019 voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen eigendommen of bestaansmiddelen zou hebben in Nigeria. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat dit een verklaring op eer betreft waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Er werden geen objectieve stukken voorgelegd die het verklaarde zouden kunnen staven. Bovendien, voor zover de inhoud zoals het attest voorligt alsnog zou kunnen gestaafd worden, kan de relevantie van het attest niet worden opgemerkt. Betrokkene legde een paspoort voor dat werd afgeleverd op 17.05.2019 in Nederland, Den Haag. Het is niet duidelijk hoe lang betrokkene het land van herkomst reeds had verlaten. In elk geval had hij Nigeria reeds verlaten op het moment van opmaak van het attest. Het is dan ook volstrekt logisch dat hij op datum van het attest geen eigendommen (meer) zou hebben en niet (meer) over bestaansmiddelen zou beschikken aldaar. 1 De onnodige vermelding doorhalen. 2 Enkel invullen indien de vreemdeling over een dergelijk identificatienummer beschikt. 3 Het passende vakje aankruisen. 4 De hoedanigheid van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft aanduiden.

Voor wat de voorgelegde stortingen betreft, de bedragen schommelen erg waardoor niet uit te sluiten valt dat de ene maand waarin betrokkene beduidend meer geld kreeg, het geld voor iets specifiek bestemd was. Dit element nog daargelaten kan evenmin worden gesteld dat het aannemelijk zou zijn dat de voorgelegde bedragen betrokkene in staat moesten stellen om daadwerkelijk in zijn levensonderhoud te voorzien: betrokkene verklaart zelf op 28.08.2019 België ingereisd te zijn (cfr. inlichtingenblad dd. 18.12.2019 en bij vorige aanvraag toegevoegde verklaring). De stortingen dateren dus allen van na zijn

binnenkomst in het Rijk. Gelet op de levensstandaard in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat betrokkene rond zou komen met voorgelegde stortingen. Dat er geregeld sinds betrokkene aankomst in België - doorgaans kleine - bedragen werden overgemaakt, hoeft niet uit te sluiten dat betrokkene mogelijk zelfstandig in zijn levensonderhoud voorzag in Nigeria (en in Nederland, cfr. infra), of er zelf eigenaar is/was van onroerende goederen. In elk geval tonen de stortingen geenszins het ten laste zijn van in het land van herkomst of origine aan. Bovendien, zoals gesteld, werd betrokkene paspoort afgeleverd op 27.05.2019 in Den Haag. Wanneer betrokkene effectief Nigeria heeft verlaten wordt niet verduidelijkt. Betrokkene heeft mogelijk enige tijd in Nederland verbleven en dient zodoende ook zijn onvermogen in Nederland aan te tonen. Het ten laste zijn mag niet het gevolg zijn van illegaal verblijf in een derde land, een andere lidstaat, of België.

Gezien betrokkene niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 18.12.2019 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen. Het Al dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt ten stelligste aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. “

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder

meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te onderzoeken of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of erin het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Verder toetst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositiefvolkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).2.

Verzoeker diende op 13 december 2021 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn vader met de Nederlandse nationaliteit.

Verzoeker beriep zich ten overstaan van het bestuur dus op een recht op verblijf van meer dan drie maanden overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt als volgt: "Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: [...] 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeftgegeven".3.

Aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar, moet hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat de vereiste van het "ten laste zijn" inhoudt dat het bewijs dient te worden geleverd dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

De Raad van State heeft ook reeds bevestigd dat er voor de bloedverwant in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat het familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447, zie ook RvS 28 november 2017, nr. 239.984). De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar of wel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger "begeleiden of zich bij hem voegen".

Aangezien de wettelijke voorwaarde van het "ten laste zijn" van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het "begeleiden van" of het "zich bijvoegen bij" deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er de ascendent te vervoegen of wanneer deze zich samen met de ascendent naar België begeeft om zich hier te vestigen.

Aan de voornoemde wettelijke bepaling(en) wordt dan ook geenszins een voorwaarde toegevoegd door te vereisen dat wordt aangetoond dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en in de periode voorafgaand aan de komst naar België, en dit tot het moment van de aanvraag. Deze zienswijze wordt bijkomend ondersteund door de parlementaire voorbereiding. Immers wordt in de memorie van toelichting verwezen naar artikel 2, tweede alinea, c van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later omgezet in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 41).

Bijgevolg kan ook worden verwezen naar de interpretatie van het begrip "ten laste" door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de arresten Jia en Reyes (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yuning Jia/Migrationsverket, § 43, bevestigd in HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket), waar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder "te hunnen laste" zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de

materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn Pagina 6 van 10 echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg mede worden begrepen in het licht van deze rechtspraak, zodat dit met zich meebrengt dat het "ten laste zijn" inhoudt dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon in het land van herkomst in de periode voorafgaand aan de komst naar België.

Wat betreft het "ten laste zijn" van de Belgische referentiepersoon benadrukt verzoeker nog dat er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van deze verblijfsvoorwaarde levert. Hier op oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

4. Verweerder stelt in de bestreden beslissing vast dat verzoeker op 28 augustus 2019 het Belgische grondgebied heeft betreden. Sindsdien verblijft verzoeker op hetzelfde adres als de referentiepersoon, zijn vader van Nederlandse nationaliteit. Beide wonen derhalve sinds zeer geruime tijd onder hetzelfde dak.

Dit gegeven wordt niet betwist door de gemachtigde in de bestreden beslissing.

Om aan te tonen dat verzoeker reeds voorafgaandelijk de aanvraag in zijn land van herkomst of origine ten laste is geweest van de referentiepersoon, werden er door verzoeker verschillende documenten overgemaakt:

- Loonfiches van B2 C. (...) en GOM S. (...) BV op naam van de referentiepersoon (de heer I.E.A.E. (...))
- ;- Attesten van het OCMW van Sint-Niklaas van 29 april 2020 en 6 mei 2020;
- Overboekingen van ABN AMRO Sepa op naam van de referentiepersoon naar verzoeker toe in de periode vanaf 22 november 2019 tot 2 juni 2020;
- Bewijzen van stortingen van de referentiepersoon aan verzoeker in de periode vanaf 27 augustus 2021 tot 10 januari 2022;
- Affidavit of no property/assets en een Sworn Affidavit Benin City dd. 2 juli 2019.

Deze documenten werden beoordeeld door verweerder in de bestreden beslissing.

5. Verweerder stelt in de bestreden beslissing ten aanzien van het voorgelegde attest "Affidavit of no property/assets" dat dit een verklaring op eer betreft, waarvan het gesolliciteerd karakter niet van kan worden uitgesloten.

Deze stelling doet echter afbreuk aan de waarde van het attest. Verzoeker kan geen ander attest verkrijgen om zijn onvermogen aan te tonen. In dit verband kan worden gewezen op de rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12, waaruit volgt dat het vereisen van bijkomende bewijzen van onvermogen niet steeds in redelijkheid kan worden verlangd.

Verzoeker wijst erop dat dit het geval is voor zover van verzoeker in de gegeven omstandigheden zou worden verwacht dat hij nog andere documenten moet voorleggen dande "Affidavit of no property/assets". Verzoeker is bovendien afkomstig uit Benin City, alwaar dit attest ook werd opgesteld.

Uit dit attest blijkt, in redelijkheid, dat verzoeker onvermogen is in Nigeria. Hij heeft geeneigendom, zodoende dat hieruit eveneens blijkt dat hij hieruit geen inkomsten kan halen (bv. door middel van verhuring).

De relevantie van dit stuk zou volgens verweerder hoe dan ook ontbreken omdat verzoeker op het moment van opmaak van het attest niet meer in Nigeria zou verblijven waardoor het "volstrekt logisch" zou zijn dat verzoeker geen eigendommen of bestaansmiddelen meer zou hebben in Nigeria.

Dit oordeel is kennelijk onredelijk en zorgvuldig.

Verzoeker kan immers ook, zonder zijn fysieke aanwezigheid in Nigeria, beschikken over een inkomen uit Nigeria (bv. door de verhuring van een onroerend goed). Dit element is des te belangrijker, gelet op het verblijf van verzoeker met zijn vader in Nederland (voorafgaandelijk hun komst naar België toe; zie verder hieronder).

Met het voorgebrachte attest werd duidelijk gemaakt dat verzoeker geen bestaansmiddelen heeft in Nigeria, waardoor de relevantie van dit attest niet kan worden uitgesloten en dit de afhankelijkheid van verzoeker staft.

Een schending dient hierom te worden vastgesteld van artikel 40bis Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

Verzoeker stelt vervolgens vast dat verweerder, ten aanzien van de voorgebrachte stortingen en overboekingen, stelt in de bestreden beslissing dat de bedragen erg zouden schommelen en niet zouden volstaan om aan te tonen dat met deze gelden in het levensonderhoud werd voorzien van verzoeker .

Verzoeker benadrukt dat hij, voorafgaandelijk zijn aankomst in België, woonachtig is geweest in Nederland. Hij woonde bij zijn vader, waardoor verzoeker in staat was te voorzien in zijn levenshoud.

De vader van verzoeker heeft de Nederlandse nationaliteit en een arbeidsinkomen, in tegenstelling tot verzoeker toen hij verbleef in Nederland.

Door de samenwoning in Nederland met zijn vader diende verzoeker geen maandelijkse stortingen te ontvangen op zijn bankrekening om te voorzien in zijn levensonderhoud. Het onderhoud vond plaats in "natura".

Verzoeker wijst, in het verlengde hiervan, op de parallel met zijn verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker samenwond is met zijn vader sinds zijn aankomst in België.

Het verblijf in Nederland werd derhalve "verdergezet" in België, waardoor de vader van verzoeker blijvend instaat voor het levensonderhoud van verzoeker.

Dit onderhoud vindt in hoofdzaak, doch niet uitsluitend, plaats in "natura". Zoals kan worden vastgesteld in de bestreden beslissing, verkreeg verzoeker ook stortingen van zijn vader op zijn rekening bij ABN AMRO Sepa. De afhankelijkheid van verzoeker uit zich ook op deze wijze en is dus niet uitsluitend gebaseerd op een samenwoning. Beide elementen dienen in overweging te worden.

Zelfs indien de samenwoning (hulp in natura) niet als een sluitend bewijs kan worden beschouwd, dient dit element (de verderzetting van de samenwoning in België) in overweging te worden genomen door verweerder m.b.t. de situatie in Nederland. Dit blijkt niet het geval te zijn in de bestreden beslissing. Een schending dient hierom te worden vastgesteld van artikel 40bis Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

3.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 40bis van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"(...)

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)"

Blijkens het administratief dossier legde de verzoekende partij volgende stukken neer om aan te tonen dat zij ten laste was van haar Nederlandse vader:

- loonfiches op naam van de referentiepersoon
- attesten van niet-steunverlening van het OCMW van Sint-Niklaas d.d. 29 april 2020 en 6 mei 2020 op naam van betrokkene en referentiepersoon.
- ABN AMRO SEPA-overschrijvingen van de referentiepersoon naar verzoekende partij in de periode van 22 november 2019 tot 2 juni 2020
- bewijzen van stortingen van de referentiepersoon aan de verzoekende partij in de periode van 27 augustus 2021 tot 10 januari 2022
- Affidavit of no property/assets vanwege mevrouw I. A. H., opgemaakt te Benin City op 8 juli 2019

In haar middel houdt de verzoekende partij een uitgebreid theoretisch betoog en brengt zij de rechtspraak van het Hof van Justitie in herinnering. Uit deze rechtspraak blijkt dat het "ten laste" zijn voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de derdelander in zijn land van herkomst of in de lidstaat van oorsprong materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (cf. HvJ 16 januari 2014, Flora May Reyes t. Zweden, nr. C423/12, §§20-22; HvJ 9 januari 2007, Yunying Jia t. Migrationsverket, nr. C-1/05, §§35-37). Er moet dus aangetoond worden dat er voorafgaand aan de aanvraag en in het land van herkomst of verblijf een situatie van afhankelijkheid van de referentiepersoon bestond, die redelijkerwijs kan geconcretiseerd worden door bewijzen van materiële/financiële ondersteuning enerzijds, al dan niet gecombineerd met een bewijs van een gebrek aan voldoende bestaansmiddelen/onvermogenheid. De Raad stipt aan dat er weliswaar vrije bewijsvoering geldt wat het 'ten laste' zijn betreft omdat dit een feitenkwestie is, maar dat de overheid op discretionaire wijze de bewijswaarde van de gegevens uit het dossier beoordeelt om tot haar overtuiging te komen (cf. *mutatis mutandis* RvS 23 januari 2020, nr. 246.835; RvS, 16 januari 2018, nr. 240.429).

In de bestreden beslissing wordt vooreerst ingegaan op het onvermogen van de verzoekende partij, waarbij wordt gesteld dat de Nigeriaanse affidavit enkel een verklaring op eer betreft die niet met objectieve gegevens wordt gestaafd. Bovendien, zo wordt in de beslissing gesteld op basis van het paspoort van de verzoekende partij dat in 2019 in Den Haag (NL) werd afgeleverd, is niet duidelijk hoe lang betrokkene het land van herkomst reeds heeft verlaten. In elk geval had zij Nigeria reeds verlaten op het moment van opmaak van het attest, zodat het dan ook volstrekt logisch is dat zij op datum van het attest geen eigendommen (meer) zou hebben en niet (meer) over bestaansmiddelen zou beschikken aldaar.

Daarnaast wordt betreffende de overschrijvingen gesteld dat de bedragen erg schommelen, waardoor de verwerende partij vermoedt dat de ene maand waarin zij beduidend meer geld kreeg, het geld voor iets specifiek bestemd was. Tevens wordt overwogen dat alle stortingen dateren van ná de binnenkomst van de verzoekende partij op het Belgische grondgebied en dat het niet aannemelijk is dat de bedragen haar in staat stelden in haar levensonderhoud te voorzien. Het sinds haar aankomst op geregelde tijdstippen ontvangen van – kleine – stortingen hoeft volgens de verwerende partij niet uit te sluiten dat zij in Nigeria in haar eigen levensonderhoud voorzorg of er zelfs eigenaar is of was van onroerende goederen. De verwerende partij wijst nog op de onduidelijkheid over het tijdstip waarop de verzoekende partij Nigeria heeft verlaten, zodat evenmin duidelijk is wanneer zij in Nederland heeft verbleven en zij dus ook haar onvermogen in Nederland dient aan te tonen.

Met betrekking tot de samenwoning van de verzoekende partij en de referentiepersoon wordt tenslotte in de beslissing opgemerkt dat een loutere samenwoning niet volstaat om het ten laste zijn aan te tonen.

Naar het oordeel van de verzoekende partij wordt de waarde van de Nigeriaanse affidavit verkeerd ingeschat door de verwerende partij. De verzoekende partij beweert dat zij geen ander attest kan verkrijgen en benadrukt dat het werd opgesteld in Benin City, waarvan zij afkomstig is. De verzoekende partij beweert ook dat zij over bestaansmiddelen kan beschikken in Nigeria zonder aldaar fysiek aanwezig te zijn zodat de relevantie van het attest niet uitgesloten kan worden.

De verzoekende partij beweert dat zij haar onvermogen niet door middel van een ander document kan bewijzen, maar zij weerlegt de vaststelling niet dat de neergelegde affidavit een eenzijdige verklaring betreft die een uitgesproken gesolliciteerd karakter vertoont, en die verder niet met objectieve gegevens wordt gestaafd. De verwerende partij ging dus geenszins kennelijk onredelijk te werk door te twijfelen aan de bewijswaarde van dit stuk. Bovendien blijft er, zoals meermaals in de beslissing wordt onderstreept,

onduidelijkheid bestaan over het precieze tijdstip waarop de verzoekende partij haar land van herkomst verlaten heeft. De Raad merkt op dat de affidavit zeer vaag en algemeen is opgesteld *“I am very much aware that my said son O. (...) I.(...) A.(...) has no Asset/Property(s) here in Nigeria”*, zodat de verwerende partij terecht de relevantie ervan in vraag stelt bij de beoordeling van het ‘ten laste’ zijn. In elk geval kan uit deze eenzijdige verklaring, zonder dat wordt verduidelijkt op welk tijdvak deze betrekking heeft, niet worden opgemaakt dat de verzoekende partij in haar land van herkomst afhankelijk was van de ondersteuning van de referentiepersoon omdat er sprake was van een gebrek aan middelen om in haar basisbehoeften te voorzien. Bijgevolg kon de verwerende partij op goede gronden concluderen dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat de loutere samenwoning niet volstaat om het ten laste zijn aan te tonen. In de bestreden beslissing wordt omtrent de samenwoning het volgende gemotiveerd:

“Het gegeven dat betrokkene sedert 18.12.2019 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.”

De verzoekende partij laat effectief na op actieve en concrete wijze dit ten laste zijn aan te tonen. Zij beperkt zich tot loutere beweringen omtrent het feit dat zij door haar vader onderhouden zou zijn “in natura”, maar laat na dit concreet aan te tonen. Zij kan zich niet achter dergelijke vage beweringen verschuilen om te stellen dat zij niet diende aan te tonen stortingen van haar vader te hebben ontvangen tijdens haar verblijf in Nederland. Met betrekking tot de stortingen weerlegt de verzoekende partij overigens geenszins de motivering dat zij enkel bewijzen van stortingen voorlegde die betrekking hebben op de periode dat zij al in België was, hetgeen vanzelfsprekend niet kan dienen als vereiste bewijs van afhankelijkheid voor haar komst naar België.

Waar de verzoekende partij herhaalt dat zij vóór haar komst naar België met haar vader in Nederland samenwoonde en dat zij ook sinds haar aankomst in België met hem samenwoont, waardoor er een verderzetting is van deze situatie, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zich op dit punt beperkt tot een blote bewering. Zelf brengt zij niet het minste begin van bewijs bij van haar bewering dat zij in Nederland samenwoonde met haar vader en zulks blijkt evenmin uit de stukken van het administratief dossier. Met deze loutere bewering maakt zij niet aannemelijk dat het bestuur haar situatie niet correct heeft beoordeeld.

Voorts kan zij niet dienstig voorhouden dat het element van de samenwoning in België niet in overweging zou zijn genomen. De verwerende partij gaat immers uitdrukkelijk in op de gezamenlijke domicilie-adressen van de verzoekende partij en de referentiepersoon.

Specifiek betreffende de samenwoning in België kan nog gesteld worden dat deze situatie betrekking heeft op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst. De verzoekende partij betwist niet dat de afhankelijkheidsband dient te worden aangetoond voorafgaandelijk aan de aanvraag en dat deze reeds in het land van herkomst of land van eerder verblijf diende te bestaan.

Uit het geheel van haar bevindingen kon de verwerende partij rechtsgeldig concluderen dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Er werd geen schending aangetoond van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. De verzoekende partij toont niet aan dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU